

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 803/11
26.04.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Предрага Трифуновића, чланова већа у правној ствари тужиоца-противтуженог С.Б. из Н.С., чији су пуномоћници М.Р. и Е.В., адвокати из Н.С., против туженог - противтужиоца „TRS SP“, д.о.о. П., кога заступа З.Р., адвокат из Н.С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр.2138/10 од 15.09.2010. године, у седници већа одржаној 26.04.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр.2138/10 од 15.09.2010. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П1-840/07 од 09.10.2009. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени-противтужилац да му исплати накнаду штете због изгубљене зараде од марта месеца 2007. до марта 2009. године, за сваки месец у износу од 560.000,00 динара са законском затезном каматом на сваки од ових износа почев од првог дана наредног месеца за протекли месец, као дана доспећа до коначне исплате и на ове износе уплати доприносе за обавезно социјално осигурање у висини по обрачуну надлежних служби републичких фондова ПИО, Републичког фонда здравственог осигурања и Националне службе за запошљавање на дан уплате, као и да тужиоца распореди на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме; да се обавезе тужени-противтужилац да тужиоцу исплати накнаду штете због изгубљене зараде почев од марта месеца 2007. закључно са мартом 2009. и то од 01. до 23.03.2007 - 420.000,00 динара, а од 24.03. износ од 21.500,00 динара, а за сваки наредни месец износ од 86.000,00 динара са законском затезном каматом на сваки од досуђених износа од првог дана наредног месеца за протекли месец, као дана доспећа до исплате и уплати на ове износе доприносе за обавезно социјално осигурање у висини по обрачуну надлежне службе Републичког фонда ПИО, Републичког фонда здравственог осигурања и Националне службе за запошљавање на дан уплате и да тужиоца распореди на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме. Противтужбени захтев је усвојен и утврђено је да је ништав и не производи правно дејство уговор о раду закључен 01.11.2006. године између „TRS SP“, д.о.о. као запосленог. Тужилац - противтужени је обавезан да туженом-противтужиоцу накнади трошкове поступка од 128.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2138/10 од 15.09.2010. године, преиначена је првостепена пресуда у делу о трошковима поступка, тако што је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 209.000,00 динара, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена а жалбе тужиоца и туженог одбијене као неосноване.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени-противтужилац је дао одговор на ревизију са предлогом да се иста одбије као неоснована или одбаци као недозвољена, а тужилац-противтужени обавезе на накнаду трошкова одговора на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП-а, и члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 111/09), и нашао да ревизија није основана.

у поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 301. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. наведеног члана, на коју ревидент указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о битним чињеницама. Нема ни битне повреде из члана 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП, јер је другостепени суд оценио жалбене наводе од значаја за пресуђење.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био један од три оснивача туженог са уделом власништва од 10%, док друга два члана имају удео од по 45% укупног капитала. Оснивачи су 26.10.2005. године закључили Уговор о оснивању привредног друштва, којим су уредили међусобне односе и између осталог одредбом члана 9. наведеног Уговора прописали да ће друштво у унутрашњем и спољнотрговинском промету заступати директор друштва, С.Б. - овде тужилац. Он је према решењу Агенције за привредне регистре уписан као директор туженог од 01.11.2005. године, и пријављен као осигураник самосталних делатности и пољопривреде са средњом стручном спремом, а основ осигурања је заснивање радног односа у привредном друштву од 01.11.2005. године. На седници скупштине друштва одржаној 23.03.2007. године, тужилац је разрешен функције директора и престало му је својство лица овлашћеног за заступање туженог са даном 24.03.2007. године. Према уговору о раду који је код туженог заведен 01.12.2005. године, и који је закључен између тужиоца и туженог утврђено је да тужилац обавља послове директора на неодређено време од 01.11.2005. године, са зарадом у износу од 86.000,00 месечно. Уговор о раду закључен 01.11.2006. године, тужилац је потписао и у име запосленог и у име послодавца (туженог), а оверен је печатом туженог. Утврђено је да је тужиоцу исплаћивана зарада у износу од 86.000,00 динара месечно закључно са мартом 2006. године, од када му је исплаћивана зарада у износу од по 560.000,00 динара месечно и више. Како тужени након доношења одлуке скупштине о разрешењу тужиоца са функције директора није тужиоцу отказао уговор о раду, то он у овој парници потражује исплату накнаде штете због изгубљене зараде почев од марта месеца 2007. до марта 2009. године, у износу од 560.000,00 динара месечно за законском затезном каматом, уплату припадајућих доприноса надлежним службама и распоред на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме. Противтужбом од 08.07.2009. године тужени-противтужилац је тражио да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор о раду закључен дана 01.11.2006. године између туженог-противтужиоца као послодавца и тужиоца као запосленог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право из члана 48. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05), закључивши да је једини постојећи уговор о раду (од 01.11.2006. године), ништав у смислу члана 103. ЗОО, јер је закључен супротно наведеној законској одредби и члану 11. став 1. тачка 2. и 11. Уговора о оснивању привредног друштва. Наиме, одредбом члана 48. став 6. цитираног закона, прописано је да уговор о међусобним правима и обавезама директора из става 4. овог члана, са директором закључује у име послодавца Управни одбор, односно орган овлашћен актом послодавца. Како је тужилац - противтужени закључио наведени уговор сам са собом, то је правилно становиште нижестепених судова о ништавости тог уговора. Поред тога, тужилац након разрешења 23.03.2007. године, није долазио нити обављао рад код послодавца, па стога нема право на зараду у смислу члана 104. став 1. у вези члана 105. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05).

И по становишту Врховног касационог суда правилно је побијаним пресудама оцењено да је уговор о раду од 01.11.2006. године, из чијег постојања тужилац извлачи основ за право на исплату накнаде зараде, ништав правни посао и да стога не производи правно дејство, због чега из тако закљученог правног посла тужилац-противтужени не може да изводи своја права на исплату накнаде зараде, за период и након разрешења са функције директора.

Ревизијским наводима тужилац - противтужени примерице зашто суд није прихватио исказе неких сведока и зашто му није исплаћена накнада зараде за март 2007. године, уствари оспорава утврђено чињенично стање; што према одредби члана 398. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу I изреке.

Правилно је побијаном другостепеном пресудом одлучено о трошковима поступка на основу чл.149. став 1. и 150. ЗПП-а.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију одбијен је на основу члана 150. ЗПП-а, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу II изреке.

Председник већа - судија

Власта Јовановић